

A woman with dark hair styled in a bun, wearing a pearl necklace and earrings, is shown in profile. She is wearing a historical-style dress with a lace collar and a yellow sash. She is holding a large, rolled-up map. The background is a warm, golden light.

NA
KRÍDLACH
ODDANOSTI

KRYPTOLÓGOVIA ♦ 2

ROSEANNA M. WHITEOVÁ

i527.net
vydavateľstvo

NA
KRÍDLAGH
ODDANOSTI

KRYPTOLÓGOVIA ♦ 2

NA
KRÍDLACH
ODDANOSTI

ROSEANNA M. WHITEOVÁ

Copyright © 2020 by Roseanna M. White

Originally published in English under the title *On Wings of Devotion*
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicke, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2022
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-023-0

*Kim,
za tvoj entuziazmus
a celé roky povzbudzovania.
Je veľkým požehnaním
mať ťa za priateľku.*

Zmiluj sa nado mnou, Bože!
Zmiluj sa nado mnou,
lebo k tebe sa utieka moja duša
a v tóni tvojich krídel
nachádzam útočisko,
kým nepominie pohroma.

Žalm 57, 2

Nemocnica Charing Cross
Londýn, Anglicko
1. februára 1918

Pri predstave, ako istý cudzí muž kráča po ulici, by sa jej nemali nedočkavosťou triasť ruky. Arabelle Denlerová sa prinútila k hlbokému nádychu a výdychu a usmiala sa na vojaka, ktorému práve vymenila obvazy. Postavila sa z postele.

„Môžem vám ešte nejako pomôcť, kapitán?“

Prudký pohyb jeho hlavy sprava doľava mohol byť odpoveďou na jej otázku, ale takisto to mohlo byť od bolesti. Úbohý muž. Do nemocnice Charing Cross ho prijali len včera po tom, čo mu výbušnina odtrhla celú ľavú nohu.

„Ara!“ ozval sa dramatický šepot z chodby.

Eliza, jedna z dobrovoľných zdravotných sestier, na ňu prudko mávala. Už o chvíľu si bude vykračovať po ulici. Zadumaný, odmeraný, tajomný a taký pekný, že človeku sa už len pri pohľade naňho na chvíľu zastavilo srdce.

Odolala nutkaniu rozbehnúť sa von z izby. Čierne srdce, ako ho nazvali noviny, ju vôbec nezaujímal. Ona má snúbenca. A navyše aj prácu. Tu a teraz. Položila ruku kapitánovi na plece, zatvorila oči a zašepkala modlitbu. Pohla sa, až keď povedala amen, a potom sa nenáhlivo pobrala preč. To, že sa nezastavila pri žiadnej inej posteli, nemalo nič do činenia s výhľadom z okna a bolo to dané len tým, že jej zmena sa práve skončila a že ešte musí odniesť do práčovne zakrvavené obvazy.

Len úplnou náhodou bolo okno s výhľadom na Agar Street po ceste do spomínanej práčovne.

A ak nešla priamo tam, ale vošla najprv do malej sesterskej miestnosti, kde chodili oddychovať sestry a dobrovoľníčky, mohla za to Eliza, ktorá ju schmatla za ruku a so smiechom vtiahla dnu.

„Pohni.“

Arabelle prevrátila oči, no nie preto, že by ich dennú rutinu považovala za hlúpu, ale preto, aby zakryla to, ako prudko jej bije srdce. Balík špinavých obväzov položila na stôl a rýchlo si opláchla ruky, skôr než ju svetlovlásá Eliza pritiahla k oknu.

„Tam!“

Susan, pekné, asi osemnásťročné dievča, ktoré tu dobrovoľne pomáhalo asi polroka, sa nahlo nad parapet a lícom sa opierala o okno.

Arabelle sa trochu prikrčila. Tieto dievčatá sú veľmi milé, ale niekedy sa pri nich cíti stará. Má len dvadsaťpäť, ale nepamätá si, že by sa niekedy takto správala len preto, lebo po ulici kráča nejaký muž.

„Správaj sa trochu slušnejšie, Sue. Mohol by sa znovu pozrieť hore. Hádám nechceš, aby ťa zbadal, ako na neho zízaš.“

Minulý týždeň dievčatá takmer odpadli, keď sa pozrel hore priamo na toto okno a venoval im bezstarostný úsmev. Akoby presne vedel, čo robí a aký to má účinok.

„Čo vy tri robíte?“

Arabelle sa s úsmevom otočila na ďalšiu dobrovoľníčku – ktorá bola zvyčajne o takomto čase preč.

„Lily! Čo tu ešte robíš?“

Lilian Blackwellová nadvihla svetlé obočie a pomaly vošla do miestnosti. „Musela som si dnes prehodiť zmenu. Ráno bolo treba pomôcť mame.“ Došla až k nim a vyzrela von oknom. „Čo sa tam deje?“

Eliza priateľsky drgla ramenom do Susan. „Ani netuší, o čo každý deň prichádza. Chodievala okolo, Lil. Ten chlapík, ktorého novinári prezývajú Čierne srdce. Som si istá, že je to najkrajší chlap v celom Anglicku.“

Lily sa v očiach objavil podivný záblesk. Asi si uvedomila, kto to je.

Ara naklonila hlavu.

„Poznáš ho? Myslím, že teraz robí vo Whitehalle. S tvojím otcom, nie?“

Lily sa vyhýbavo usmiala. Odstúpila od okna.

„Netuším. Ocko pracuje s mnohými ľuďmi. No viem, že tohto moja mama určite na večeru nepozvala.“

Eliza a Susan sa začali štuchať a bili sa o lepšie miesto pri okne.

„Treba vás dve rozdeliť?“ Arabelle sa zatvárila vážne a odtlačila ich od seba, aby sa dostala medzi ne.

Určite nie preto, aby ona lepšie videla.

Och, hlupaňa! Koho sa snažíš oklamať?

Lily sa vrátila k dverám. „Radšej sa poberiem. Táto zmena hodín ma úplne vykoľajila. Ara, uvidíme sa ráno. Eliza, Sue, rada som dnes s vami robila.“

Pozdravy na rozlúčku sa zmenili na vzrušené výkriky: „Tam je! Už ide!“

Arabelle sa zhlboka nadýchla, keď sledovala známy krok Čierneho srdca. Dnes kráčal oveľa rýchlejšie. Dnes sa na ne

posmešne neuškrnie – bolo to zrejme z jeho nahnevaného výrazu a rúk zovretých v pästi.

Jeho prezývka nebola žiadnym tajomstvom. Stačilo sa na neho len chvíľu pozerat' a človek zbadal jeho zatrpknutosť – niekto by to nazval nenávisťou –, ktorá ho držala vo svojich pazúroch. Arabelle položila ruky na podobločnicu. Nepoznala ho osobne. No poznala ho. Vedela, ako človeka dokáže zožiť a zatrpknutosť. Hryzie a hryzie, až kým nezostanú len šlachy a kosti, nehovoriac o srdci.

Len pohľad na neho ju vrátil do temnej minulosti. Do obdobia, keď ešte nepoznala tetu Hettie, Braxtonovcov, keď jej Boh ešte neukázal, že je stále po jej boku. Do dní, keď zostala sama, bez matky, ktorá práve zomrela, a bez otca, ktorého nikdy nepoznala. Bol tam len dedinský farár, ktorý netušil, čo robíť s rozrušeným desaťročným dievčaťom.

Bože Otče, on bolesť nosí ako uniformu. Sledovala Čierne srdce, ako kráča po chodníku blízko ich okna. Ale ty sa k nemu môžeš dostať, tak ako si sa dostal ku mne. Dotkni sa jeho srdca, Bože. Zlom ho, ak treba. Ukáž mu, že si tam, priamo po jeho boku.

Celé mesiace sa takmer každý deň modlila rovnakú modlitbu. Každý deň, keď cestou domov z budovy Starej admirality prechádzal okolo nemocnice. Skončil tam namiesto toho, aby stál pred popravňou čatou, ktovie prečo. Podľa novin zabil celú svoju letku – úmyselne. Päť pilotných es zomrelo v najlepšom veku len pre jeho žiarlivú a nenávistnú povahu, len pre akúsi hádku s jedným pilotom.

Práve vtedy zdvihol hlavu. Neusmieval sa, dnes nie. A ktovie, čo vlastne za oknom videl. No mala pocit, že sa pozrel priamo na ňu, priamo do jej očí. Akoby tým pohľadom napádal jej každodennú modlitbu za neho. *Boh tu nie je*, čítala v jeho očiach. *Nikto tu nie je*.

Ale Boh pri ňom stojí. A raz sa mu ukáže. Vedela to.

„Dokázala by som tým perám vrátiť úsmev,“ túžobne povedala Eliza do okna.

„Ty?“ Nie, potrebuje niekoho mladého a s nádejou, že ho zmení.

Susan sa na neho uškrnula, aj keď on už hlavu znovu nedvihol.

Arabelle urobila krok vzad. „Nespoliehala by som sa na to, že dokážeš zmeniť človeka, Sue. Nikto z nás nedokáže nikoho zmeniť – ak to ten dotyčný sám nechce.“

Ale Boh môže. A od prvej chvíle, čo tohto nahnevaného pilota uvidela, mala podivný pocit, že Boh ho prenasleduje.

„Myslela som *inšpirovať* k zmene,“ povedala Susan a uhladila si vlasy, zapnuté tesne pod čepcom, akoby ju Čierne srdce mohol z ulice vidieť.

„Dievčatá, zase márnite čas pri okne?“ prekvapila ich večne zamračená staničná sestra. Namierila na ne prst. „Šup na svoje miesta, inak vás nechám preložiť a túto časť budovy už nikdy neuvidíte.“

Arabelle nadvihla obočie. Zmena sa jej oficiálne skončila pred dvadsiatimi minútami, ale než odíde, chcela sa postarať o toho nešťastného kapitána. Popudlivá sestra Wilcoxová nemala právo ju obťažovať, no Eliza a Susan boli práve uprostred zmeny. Zrejme preto sa rýchlo s ospravedlnením vytratili. Preto a asi aj z toho dôvodu, že patrili k dobrovoľníckam, zatiaľ čo Arabelle bola kvalifikovaná sestra, a to znamenalo, že má viac práv. Založila si ruky vbok.

„Sestra Wilcoxová, práve odchádzam.“

Wilcoxová zafunela a pobrala sa von. „Tak už nech ste preč. Nebudem tu tolerovať vašu prítomnosť, keď nepracujete, čím dávate zlý príklad iným ľahko ovplyvniteľným mladým dáмам.“

Arabelle vzala do rúk guču krvou nasiaknutých obvazov a usmiala sa. „Samozrejme. Nechceme, aby si osvojili nejaké zlozvyky.“ *Napríklad stále sa mračiť a odsudzovať všetkých okolo seba.*

Sestra sa ňu úkosom pozrela. „Slečna Denlerová, ste nezdvorilá?“

„Ani vo sne by mi nenapadlo.“ Aspoň nie nahlas. Toto miesto nepotrebovala a už vôbec nie tú almužnu, ktorú platili. Ale potrebovala niečo robiť. Radšej svoju nadriadenú nebude popudzovať. Neodvážila sa však dohadovať, prečo ju vrchná sestra Jamesonová toleruje.

Než došla k dverám, Wilcoxová sa už chystala terorizovať niekoho iného, a tak mohla zamieriť k práčovni.

Pridala sa k nej ďalšia priateľka – priateľka, ktorá pravidelne sestru Wilcoxovú rozčuľovala a často zámerne.

„Znovu tá prichytila, ako hľadáš von oknom na istého pilota?“

Arabelle sa srdečne usmiala na ich najznámejšiu dobrovoľníčku. „Nehľadela som, tvoja milosť. Modlila som sa za neho.“

„Mm-hmm.“

Brook Wildonová, vojvodkyňa zo Staffordu, objala Arabelle a naklonila sa k nej. „Stále platí, že zajtra prídete s otcom na večeru, však?“

„Áno. Ani si nepamätám, kedy som naposledy videla Ellu a Rowenu a...“

„Príde aj on.“ Brook zdôraznila svoj výrok – a Arabellino pošmyknutie – úškrnom. „Napadlo mi, že by ťa to umlčalo.“

Umlčalo? Ju? Zaskočilo ju to. Nevedela si predstaviť, že by tento muž prijal pozvanie na luxusnú večeru u vojvodu.

„Ale –“

„Vieš, že s mojím manželom slúžili v Northolte. Samozrejme, nie v tej istej letke, ale dobre sa poznajú.“

Brook si zasunula za ucho jeden neposlušný kučeravý prameň a obe ich viedla k zadným schodom. Čo bolo dobré, pretože Arabelle zabudla, kam ide.

„Celé mesiace volá Camdena na večeru a on konečne súhlasil.“

Teraz? Príde na tú istú večeru ako ona?

Brook sa na ňu bezočivo usmiala, akoby čítala jej myšlienky. „Je to vlastne šťastná náhoda, keďže ho potrebujeme do počtu. Inak by si bola bez partnera.“

Arabelle zovrela obvazy a dúfala, že sa na priateľku pozrela dostatočne zdrvujuco.

„Neusmievaj sa tak na mňa, Brook. Veľmi dobre vieš, že som zasnúbená.“

„Viem, že Edmund Braxton je len povinnosť a ty si od života zaslúžiš viac.“ Zastala na vrchole schodov. „Zaslúžiš si niekoho, kto ťa urobí šťastnou. Niekoho, kto ťa bude *milovať*.“

Stiahlo jej hrdlo, no ani prehltnutie ho neuvoľnilo.

„Také slová nemajú na tomto svete miesto. Už nie.“

„No tak, nebuď hlúpa. Pre lásku sa miesto vždy nájde,“ povedala žena, ktorá mala to šťastie, že sa zaľúbila do svojho najlepšieho kamaráta.

Arabelle trochu vzdorovito zdvihla bradu. „Je to bláznivé, Brook. V našej generácii nezostali takmer žiadni muži a ja som rada, že vôbec nejakého snúbenca mám. Nemôžem dúfať, že sa objaví niekto, kto ma bude milovať.“

Brook sa zaiskrilo v zelených očiach. „Samozrejme, že môžeš.“

„Nie. Je presne jeden milión dvestotisíc dôvodov, prečo si ma muž vyberie za ženu, a ani jeden z nich nie je láska alebo príťažlivosť.“

Brook si prekrížila ruky na hrudi. Už bola na odchode a mala na sebe vlnený kabát. Vyjde von predným vchodom, pretože tam ju bude čakať šofér.

„Si viac než bohatstvo tvojej tety.“

Presne tak. Bola tiež otcovou dedičkou, ak sa mu po vojne nepodarí minúť tú druhú polovicu bohatstva Denlerovcov. Niežeby na to chcela staviť. Svet je plný dobrodružstiev a Lawrence Denler určite nebude sedieť na zadku. Nenechá predsa iných zažívať niečo, čo môže zažívať aj on.

Arabelle pevne držala guču obväzov a pohla sa ku schodom. „Pozdrav odo mňa chlapcov,“ povedala.

„Ara.“

„Musím sa ponáhľať. Už zas meškám – nechcem, aby si otec robil starosti.“ Nepočkala na ďalšie pokarhanie od kamarátky, aj keď Brook by ju bola schopná nasledovať, keby ju skutočne chcela pokarhať. Zrejme sa rozhodla, že ďalšie kolo ich večnej debaty „vydať sa z lásky alebo povinnosti“ môže počkať.

Až keď Arabelle zišla dolu a ovanula ju horúčava a vôňa z práčovne, zastavila sa. Zhlboka sa nadýchla, až sa jej rozšírili nozdry. Možno Braxa nemiluje, nie tak ako Brook Justina. Ale rozhodla sa pri plnom vedomí. Pretože skutočne miluje jeho rodinu. Jeho domov. A bez nej – správnejšie bez jej dedičstva – oň príde. Jeho starnúca matka bude žiť z almužny. A drahá Sarah, ktorá Arabelle pomohla prejsť temným obdobím jej života, príde o prácu gazdinej.

Nemôže im to urobiť. Nie, ak im môže pomôcť. Práve preto tak nedočkavo súhlasila, že si Braxa zoberie, keď za ňou po tetinej smrti prišiel a požiadal ju o ruku. Jasne, čestne a priamočiaro povedal, o čo mu ide. Rešpektoval ju, mal ju *rád* natoľko, že jej povedal o svojich dôvodoch. Práve zdedila slušnú sumu peňazí. Potreboval ich, aby udržal Middlegrove. Ich manželstvo bude založené na láskavosti a priateľstve, bude stáť na pevnom základe. Po vojne jej dá rodinu, po ktorej tak túži. A ona mu pomôže, aby sa jeho starootcovský domov nestal ruinou.

Vyhrajú obidvaja.

Pred štyrmi rokmi to znelo ušľachtilo a dobre. No medzitým prešla celá večnosť.

Ak sa bude len tak motať pred práčovňou, nič nedosiahne. Vošla dnu, odovzdala špinavé obväzy a potom vybehla hore, aby si vzala klobúk a kabát. O pár minút neskôr sa rozlúčila

s Elizou, Susan a ostatnými kamarátkami a vyšla von, kde ju oviol chladný zimný londýnsky vzduch.

Pripojila sa k ostatným tichým chodcom na ulici, ktorí sa ponáhľali kamsi, kde nezúri februárová zima. Mala šťastie, že si našla miesto tu, len dvadsať minút od ich domu vo Westminsteri. Otec ju bude čakať. Pravdepodobne. Možno. Jedine, že by odišiel do Klubu prieskumníkov, kde si s ostatnými dobrodruhmi, ktorí uviazli doma, vymieňajú príbehy, zatiaľ čo more brázdia ponorky.

Vo vrecku jej zašušťal papier, keď sa jej oň obtrela kabelka. Včera dostala list od Braxa, ale prečítala si ho až dnes na obed. Jeho formálne listy prichádzali pravidelne každé dva týždne. Žiadne básne ani smútok kvôli ich odloženým snom. Len fakty. No nechcela nič viac a to isté písala aj ona.

Tento konkrétny list pôsobil oveľa viac ako novinový článok o pokrokoch v práci námorných potápačov než ako list muža svojej milej. A to jej vyčarilo úsmev na tvári. Odjakživa ho fascinovali veci týkajúce sa mora. Ako dieťa sa správal ako posadnutý, keď zistil, že Arabellin otec vlastní jachtu a preplavil sa cez Atlantik do Strednej Ameriky. Vôbec ho neodradili Arine úsečné odpovede na jeho otázky. Arabelle nechcela myslieť na otca, ktorý sa práve v tom čase plavil kdesi v divokom mori k onomu kontinentu.

Arabelle zabočila na Strand a pritiahla si kabát tuhšie k sebe. Poslednú časť svojej každodennej cesty takmer prebehla a odrazu zbadala známe kontúry Buckinghamského paláca. Zabočila k radu domov priamo oproti palácu. Samozrejme, dom, ktorý teta Hettie kúpila, bol o poschodie vyšší ako ostatné. Pretože, ako poznamenala, ak má opustiť svoju vilu v Taliansku, urobí to anglickým štýlom.

Stálo to veľa. Ale je to domov.

Ara vybehla po schodoch k dverám, ktoré sa otvorili skôr, než k nim došla.

Ako vchádzala dnu, Parks sa na ňu milo usmial. „Ďalší chladný deň, slečna Denlerová?“

„Nanešťastie.“ Usmiala sa na mladého majordóma. Keď minulý rok zomrel starý dobrý Harcourt, bolo takmer nemožné nájsť za neho náhradu, keďže toľko mladých mužov bojovalo vo vojne. Parks už na fronte bol a vrátil sa domov so zranením, pre ktoré sa nemohol vrátiť do vojny, ale povinnosti okolo domu zvládal.

„Je otec doma?“

Parks za ňou zatvoril dvere a ukázal smerom hore. „V pracovni.“

Objavila sa Parksova sestra Ruth. Vystrela ruku. „Vezmem vám kabát.“

Títo súrodenci boli v súčasnosti ich jediní sluhovia, ktorí žili v dome. Mali kuchárku, ale tá žila inde.

„Ďakujem, Ruth.“

Keď odovzdala kabát, vybehla hore po nekonečných schodoch. Svetlo z plynovej lampy, ktoré vďaka zatemneniu okien z ulice nebolo vidieť, presvitalo z otcovej pracovne. Zaklopala na zárubňu.

Nezdvihol hlavu. Ani to nečakala, pretože si všimla mapu pripnutú na stene a otca z nejakého nevysvetliteľného dôvodu visiaceho dolu hlavou zo stola.

„Otec, čo to –?“

„Presne to isté sa pýtam aj ja, zlatíčko. Na čo som to myslel, keď som kreslil túto mapu? Všetko je na nej úplne zle. Hrebeň tej hory nepokračoval na sever. V hlave to vidím úplne presne. Vieš, hľadel som naň z vrcholu inej hory. Len som to videl z iného uhla.“

Oprela sa o zárubňu. „Ak sa zas zošmykneš zo stola –“

„Znovu ma dáš dokopy ako minule. Je veľmi praktické mať dcéru zdravotnú sestru. Práve som to minulý týždeň hovoril

chlapcom v klube.“ Položil ruku na dlážku. „Naozaj by si so mnou nabudúce mala ísť na výpravu. Bola by si neoceniteľnou pomocou.“

„Hm.“ Prekrížila si ruky na hrudi a stisla pery, aby sa nezačala smiať, keď sa otec snažil zdvihnúť hore. Lawrence Denler už nebol najmladší, ale sám seba považoval za najvitálnejšieho a najzdatnejšieho dobrodruha široko-ďaleko. „Kým sa ty zas vydáš na cesty, budem už vydatá a Brax sa zrejme tiež bude chcieť vyjadriť k tomu, že by sa jeho nevesta vybrala kamsi do divočiny.“

„Pch.“

Zjavne sa vzdal snahy zdvihnúť sa späť hore, a tak radšej položil obidve ruky na zem, nohami sa odtláčil od stola a v akomsi polovičnom mlynskom kole sa postavil na nohy. Arabelle sa mykla a prudko vydýchla. Na tvári sa mu objavil úškrn hodný skôr chlapca ako päťdesiatročného muža.

„A je to. Hovorím, že kým niekto nezažije poriadne dobrodružstvo, poriadne nežil. Pod' so mnou, Ara. Nájdeme spolu Atlantídu. Napíšeme niekoľko historických kníh.“

Nechať všetko – a všetkých, na ktorých záleží – za sebou, to tým myslel. Hnať sa za niečím nepolapiteľným namiesto toho, aby sa držal toho, čo má priamo pod nosom. Zaryla si prsty do dlaní. Potlačila nahnevajúcu odpoveď, ktorá sa stále, aj po toľkých rokoch, snažila dostať von.

Nie, nepovie to. Potriasla hlavou.

„Nezabudni, že zajtra večeríme so Staffordovcami. Nechcem ťa zas nechať hľadať niekde v klube.“

Jeho úsmev bol uličnícky, žiarivý, pokrivený a na ľavom líci sa mu objavila jamka. Presne tam ju mala aj ona.

„Som presvedčený, že vojvodkyňa by so *svojím* otcom do divočiny išla.“

Ten výrok ju rozosmial a smiech zahnal starú bolesť.

„Som si tým úplne istá. Škoda, že máš za dcéru mňa a nie ju.“

„Hlúposť.“ S rovnakou energiou, s akou sa odrazil od stola, sa vybral k nej a nahlas jej vtisol bozk na čelo. Nedokázal to každý muž – napokon, svoju výšku zdedila po ňom. „Ešte ťa z Anglicka dostanem. Uvidíš, zlatičko. Keď to raz ochutnáš, pochopíš čaro dobrodružstva.“

Z dôvodu, na ktorý nedokázala prísť, jej myseľ po týchto vetách zaplnila predstava blýskajúcich sa očí a nahnevaného postoja. Striaslo ju. Niežeby nerozumela túžbe po dobrodružstve. Len poznala jej cenu.

Zdvihol jej bradu a pozrel sa jej priamo do očí. „Vždy som sa vrátil domov, Ara.“

Nakoniec. Doteraz. Chabo a falošne sa usmiala.

„Som si istá, že sa vždy vrátiš. Až raz sa nevrátiš.“

Nikdy nevystaví svoju rodinu tejto veci. Chcela stabilný život, manžela, ktorý každý večer príde domov, chcela, aby mali jej deti istotu, že ona vždy bude doma. Nemusí byť krásna, múdra ani očarujúca, ale túto jednu vec môže Braxovi dať.

A on sa pôjde potápať vždy, keď bude môcť, až kým jedného dňa nepríde domov.

S povzdychom sa odvrátila od otca. Možno mala radšej svoje bohatstvo sľúbiť nejakému krachujúcemu džentlmenovi z vnútrozemia.

2

Zašla pridaľeko. Phillip Camden sa vrátil do domu a dvere sa za ním s buchotom zavreli. Tá žena mu tentoraz napísala do práce. Bola poriadne odvážna, keďže tento posledný jedovatý list poslala jeho nadriadenému, ktorý mu ho odovzdal.

Zaplatíš, písala. Znovu. Aj keby to bola tá posledná vec, ktorú urobím, urobím všetko pre to, aby si zaplatil za jeho smrť.

Akoby neplatil každé prekliatie ráno, keď sa zobudil a uvedomil si, že tá nočná mora ho stále drží v moci.

Bral schody po dvoch. Vybehol po prvom ramene a potom po druhom. Jeho byt bol hneď pri podeste, ale dnes bojoval s pokušením ísť ešte vyššie, dupať po schodoch, zadupať tú bolesť hlavy. Možno by to aj urobil, keby ho nezastavil pohľad na postavu pri jeho dverách. Zastavil sa tak prudko, až sa zapotácal.

„Mamička?“

Mama vystrela ruku, chytila ho za rameno a narovнала ho skôr, než sa stihol zvaliť dolu schodmi. V očiach sa jej na moment objavilo pobavenie z toho, že ju oslovil ako v detstve.

„Ahoj, Phillip.“